

Julia Koski

”TÄLLAINEN ON SEKSUAALI- RIKOKSISTA EPÄILTY OPETTAJA”

Perustelut rikoksesta epäiltyjen nimien julkaisuun suomalaisessa ja britannialaisessa iltapäivälehdessä

Informaatioteknologian ja viestinnän tiedekunta

Kandidaatintutkielma

Tammikuu 2021

TIIVISTELMÄ

Julia Koski: "TÄLLÄINEN ON SEKSUAALIRIKOKSISTA EPÄILTY OPETTAJA"
Perustelut rikoksesta epäiltyjen nimien julkaisuun suomalaisessa ja britannialaisessa
iltapäivälehdessä
Kandidaatintutkielma
Tampereen yliopisto
Viestinnän monitieteinen kandidaattiohjelma
Tammikuu 2021

Tutkimuksessa tarkastellaan sitä, millä perusteilla rikoksesta epäiltyjen henkilöiden nimiä julkaistaan mediassa ja miten suomalainen iltapäivälehti eroaa brittiläisestä tabloidilehdestä suhteessa rikoksista epäiltyjen nimien julkaisuun.

Ilmiötä on tärkeää tutkia, sillä uutisoinnissa yksityiskohdat ovat tärkeitä lukijaa houkuttelevia asioita. Esimerkiksi epäiltyjen nimet kiinnostavat lukijoita ja voivat johtaa julkaisun ostamiseen. Epäillyn nimen julkaisu voi olla kuitenkin ristiriitaista. Toisaalta se tuo tarinan lähemmäs lukijaa ja lisää uutisen kiinnostavuutta. Toisaalta nimen julkaisu, varsinkin ennen rikosoikeudenkäyntiä, voi loukata epäillyn rikoksen tekijän sekä myös rikoksen uhrin yksityisyyttä. Nimen julkaisu voi mahdollisesti johtaa tilanteeseen, jossa ihmiset luovat kuvan median kautta epäillyn syyllisyydestä ja tuomitsevat hänet yleisellä mielipiteellä ennen varsinaista laillista tuomiota.

Tutkimusaineistona käytettiin suomalaista *Iltalehteä* sekä brittiläistä *The Sun* -lehteä. Molemmista lehdistä valittiin kolme rikosuutista, jotka olivat samankaltaisia keskenään. Metodina tutkimuksessa oli teorialähtöinen sisältöanalyysi, joka perustuu Journalistin ohjeisiin sekä Editors' Code of Practicen ohjeisiin. Uutisia vertailtiin ohjeisiin siten, että tarkasteltiin sitä, oliko julkaistu tekijän nimi ja kuva ja millaisissa tilanteissa nimi oli mahdollisesti julkaistu. Artikkelit tyypiteltiin kolmeen luokkaan analyysin selkeyttämiseksi.

Tuloksista voidaan päätellä, että Suomessa epäiltyjen nimien julkaisuun on suurempi kynnys kuin Iso-Britanniassa. Siinä missä *The Sun* julkaisee epäillyn nimen, iän sekä kuvan jo ennen tuomiota, *Iltalehti* jättää epäillyn nimen mainitsematta jopa silloin, kun hänet on oikeuden toimesta tuomittu. Suomessa nimi julkaistaan vain, jos kyseessä on yhteiskunnallisesti merkittävä henkilö, tai tiedon julkaiseminen on välttämätöntä tietoa yhteiskunnan kannalta.

Nimen julkaisun rajat piirretään aina tilanteesta ja lehdestä riippuen. Sisältöanalyysin perusteella *Iltalehdessä* rajat ovat selkeästi tiukemmat kuin *The Sunissa*, sillä molempien maiden ohjeistukset eroavat tiukkuudeltaan toisistaan ja maissa vallitsee erilainen mediaympäristö. Kuitenkin tarkastelussa on pieni aineisto, joten suuria yleistyksiä on mahdoton tehdä. Tulevaisuudessa tutkimusta voisi tehdä esimerkiksi vertailemalla suomalaisten lehtien rikoksesta epäiltyjen nimien julkaisun käytäntöjä toisiinsa.

Avainsanat: Yksityisyys, journalismin etiikka, rikosjournalismi.

Tämän julkaisun alkuperäisyys on tarkastettu Turnitin Originality Check -ohjelmalla.

SISÄLLYSLUETTELO

1	JOHDANTO	1
2	TEOREETTINEN VIITEKEHYS JA TUTKIMUKSEN ONGELMAN ASETTELU	3
2.1	Journalismi ja etiikka	3
2.1.1	Suomen mediaympäristö ja eettiset ohjeet nimen julkaisussa	4
2.1.2	Ison-Britannian mediaympäristö ja eettiset ohjeet nimen julkaisussa	6
2.2	Rikoksesta epäillyn nimen julkaisemisen käytännöt.....	8
2.2.1	Miksi rikoksesta epäillyn henkilön nimi pitäisi saada julkaista? 8	
2.2.2	Miksi rikoksesta epäillyn henkilön nimi pitäisi jättää julkaisematta?	9
2.3	Yhteenveto: Mediaetiikan erot Suomessa ja Isossa-Britanniassa	10
2.4	Tutkimuskysymykset	11
3	AINEISTO JA METODI	12
3.1	Aineisto	12
3.2	Metodit	14
4	ANALYYSIN TULOKSET	16
4.1	Uhrin tunnistaminen	16
4.2	Rikoksesta epäillyn tunnistaminen	18
4.3	Julkisuuden henkilön ja yksityishenkilön oikeuksien erot	20
4.4	Vastaukset tutkimuskysymyksiin	22
5	POHDINTA.....	25
	LÄHTEET	27
	LIITTEET.....	29

1 JOHDANTO

Journalismi on jatkuvaa hienosäätöä *etiikan* ja tuottavuuden rajalla. Valtaosa mediasta on kaupallista liiketoimintaa (Seppänen & Väliverronen 2012, 127). Pöyhtäri, Väliverronen ja Ahva (2016, 10) lainaavat artikkelissaan Pietilää, jonka mukaan mediakilpailu on kiihtynyt ja lisääntynyt myös Suomessa aina 1990-luvulta asti. Lisäksi heidän tekemässä tutkimuksessaan toimittajille tehdyn ryhmähaastattelun perusteella talous ja kilpailu voivat vaikuttaa jopa journalistisiin sisältöihin (Pöyhtäri, Väliverronen & Ahva 2016, 10). Kysymykset siitä, miten saada mahdollisimman paljon lukijoita ja siten myös tuloja ja mikä on eettisesti oikein, näyttävät seuraavan toimittajia sekä toimituksia. Ajankohtaisuuden vaatiminen ja kiireen tuntu taloudellisen tiukkuuden takia ovat lisääntyneet journalismissa. Toimintaympäristön muuttuminen johtaa siihen, että toimittajat kokevat paineita, joissa eettisyydessä joudutaan ajoittain tinkimään, kun toimitaan käytännön tasolla. (Emt., 20.)

Hyvä esimerkki paljon eettistä harkintaa tarvitsevasta juttutyypistä ovat *rikosuutiset*. Ne myyvät yleensä erityisen hyvin. Rikokset ja onnettomat tapaukset tapahtuvat oikeille ihmisille, joten niistä on siksi helppo tehdä dramaattisia ja lukijoita vetäviä uutisia. Tarinallisesta rikosuutisesta on helposti erotettavissa uhri, joka on hyvä ja tekijä, joka näyttäytyy pahana. Oikeusjutuissa esiintyvä moraalinen konflikti on kiinnostavaa ja lisää lukijoiden kiinnostusta rikoksiin. (Noppiari, Männikkö & Raittila 2015, 10.) Rikollisuus on siis ilmiö, joka voidaan määritellä neljän erilaisen perspektiivin kautta. Nämä perspektiivit ovat laillinen, poliittinen, sosiologinen ja psykologinen. Laillisen perspektiivin mukaan se voidaan kuitenkin määritellä seuraavasti: rikos on rikkomuksellista käytöstä valtion, osavaltion tai paikallisen toimivallan lakeja kohtaan. (Schmallegger 2015, 3.)

Yksityiskohdat kiinnostavat ihmisiä ja voidaankin ajatella, että mitä enemmän uutisissa on yksityiskohtia, sitä enemmän ihmiset haluavat lukea artikkelin. Yksi tärkeä yksityiskohta uutisoinnissa, joka tuo tarinan entistä lähemmäs lukijaa on nimi. Asiaa on ajoittain puitu myös oikeudessa asti. Britannian korkeimman oikeuden pöytäkirjassa

brittilehti Guardiania koskevasta tapauksesta todetaan, että rikollisen nimen julkaisemisessa on kaksi puolta. Toisaalta se tuo tarinan lähemmäs lukijaa ja lisää uutisen kiinnostavuutta. Toisaalta nimen julkaisu, varsinkin ennen rikosoikeudenkäyntiä, voi loukata epäillyn rikoksen tekijän sekä myös rikoksen uhrin yksityisyyttä. (Bohlander 2010, 324–325.) Globalisoituva maailma sekä yhä enemmän mediaan ja tekniikkaan tukeutuva arki johtavat helposti kysymyksiin *yksityisyyden* suojasta sekä yksilön oikeuksista. Yleisesti nykyajan mediakäytäntöjä tarkastelemalla voidaan huomata, että jos nimesi mainitaan mediassa, saat ainakin jonkin verran julkisuutta riippuen median koosta ja levikin laajuudesta.

Tässä tutkimuksessa tutkitaan ja analysoidaan sitä, millä perusteilla suomalaisessa *Iltalehdessä*, sekä britannialaisessa *The Sun* tabloidilehdessä julkaistaan erilaisista rikoksista epäiltyjen henkilöiden nimiä ja miten kyseiset lehdet eroavat toisistaan siinä, millä perusteilla nimi jätetään julkaisematta tai julkaistaan. Tutkimuksessa tarkastellaan ensin aiempaa tutkimusta sekä sen teoreettista viitekehystä ja lopulta suoritetaan teoreettinen sisältöanalyysi ja vertailu kuudelle rikosartikkelille, joista kolme on *Iltalehdestä* ja kolme *The Sunista*. Analyysin tavoitteena on selvittää, kuinka hyvin artikkelit noudattavat eettisiä ohjeita ja säännöksiä ja millä tavoin suomalainen journalismi vertautuu eettisyydessä brittiläiseen mediaan, joka on tunnetusti tarkka itsemääräämisoikeudestaan (Uimonen 2014a).

Tutkimukseen on valittu ulkomaalaisista medioista britannialainen lehti, koska Britannian lehdistö on tunnettu raflaavasta kirjoitustyylistään ja hyvin vapaasta julkaisutavastaan. Vertailukohta on mielenkiintoinen, sillä hypotesina tässä tutkimuksessa on, että Britanniassa lehdistö julkaisee nimiä ja tietoja vapaammin kuin Suomessa.

2 TEOREETTINEN VIITEKEHYS JA TUTKIMUKSEN ONGELMAN ASETTELU

Tässä luvussa käydään läpi aiempaa tutkimusta ja teoreettista viitekehystä. Ensin luvussa 2.1 käsitellään journalismia ja journalismin etiikkaa. Journalisteille on säädetty paljon erilaisia eettisiä ohjeita säädöksiä, joiden mukaan toimia. Suomessa ja Britanniassa on omat säädökset sekä mediaympäristöt ja niitä käsitellään 2.1 luvun alaluvuissa. Luvussa 2.2 kerrotaan rikoksesta epäillyn nimen julkaisun hyödyistä ja haitoista sekä käsitteestä mediakäräjät ja mitä se voi pahimmillaan aiheuttaa.

2.1 Journalismi ja etiikka

Journalismi perustuu siihen, että toimittajat ja toimitukset ovat sitoutuneet tiettyihin periaatteisiin ja niiden toteutumisen valvomiseen. Tätä kutsutaan itsesääteeksi. Itsesääteily takaa sen, että lehti ja toimittajat ovat riippumattomia esimerkiksi valtion mahdollisista vaikuttamisyrityksistä. (Jaakkola 2013, 289.)

Lisäksi länsimaissa on erilaisia elimiä ja lehdistöneuvostoja, jotka valvovat sitä, että journalismia tehdään eettisesti ja oikein. Tämä estää ennakkosensuurin toteutumista. (Emt., 289.) Esimerkiksi Yhdysvalloissa toimi elokuvien tuotantosäännöstö Hays Code ja Comics code, jotka säätelivät itse elokuvia ja sarjakuvia, jotta alan ulkopuoliset toimijat eivät pääsisi vaikuttamaan alan toimintaan. Siten elokuvat ja sarjakuvat eivät alun perinkään tarjonneet säännöksiä rikkovia tuotoksia. (Neuvonen 2018.)

Toimittajan toimintaan ja kirjoittamiseen vaikuttavat erilaiset vallitsevat kulttuurit, joiden normien, arvojen ja toimintatapojen mukaan toimittajan suositellaan tekevän journalismia. Tällaisia kulttuureja ovat esimerkiksi yhteiskunnan kulttuuri, joka määrittelee journalismin paikkaa yhteiskunnassa. (Jaakkola 2013, 28.) Yhteiskunnan arvot voivat koskea esimerkiksi sitä, mikä on yleisesti ja eettisesti hyväksyttyä käytöstä. Toinen merkittävä kulttuuri on journalismin oma kulttuuri, jossa vaikuttavat työyhteisön ja journalismin ammattikunnan hyväksymät toimintatavat, normit ja arvot. Eri mediaympäristöissä voidaan tulkita ja kannattaa arvoja ja normeja eri tavoilla. (Emt. 19, 29.)

Etiikka on tärkeä ja iso osa journalistin työtä. Pöyhtärin, Väliiverrosen ja Ahvan (2016, 15) tekemässä tutkimuksessa tehtiin ryhmähaastatteluja toimittajille liittyen journalismin kokemaan muutokseen ja vastauksista nousi esille se, että eettisyys on toimittajille yksi tärkeimmistä ammatillisista arvoista.

Koljonen sanoo väitöskirjassaan (2013, 86), että journalismissa voidaan ajatella olevan kahdenlaista etiikkaa eli vastuullisuusetiikkaa ja seurausetiikkaa. Vastuuetiikka on absoluuttista ja perustuu johdonmukaisen vakaumukseen, journalistiikan tapauksessa tärkeimpänä velvollisuutena on pidetty totuuden kertomista. Seurausetiikka perustuu niiden seurausten arviointiin, mitä jokin teko on aiheuttanut. Yhteiskunnallinen hyöty lisätään huippuunsa, kun taas teosta seuranneita vahinkoja minimoidaan. Journalistiikassa tämä voi tarkoittaa sitä, että totuuden kertomisesta voidaan poiketa, jos sillä vältetään mahdollisesti seuraavia kielteisiä asioita.

Journalistin ohjeet eivät kuitenkaan aina anna vastausta kaikkeen, joten toimittajien on käytettävä myös omaa ajattelua ja pohdintaa eettisiä valintoja tehdessä. Koljosen (2013, 86) mukaan journalismin etiikka voidaan nähdä myös relatiivisena eli tilanteet voidaan nähdä ainutkertaisina, jolloin ammattieettiset säännöt ovat vain yleisluontoisia ja yksilön omaan harkintaa luotetaan. Hän antaa esimerkkinä sen, että usein journalismin velvollisuutena on kertoa totuus, mutta muun muassa kansallisen turvallisuuden takaamiseksi toimittajat saattavat jättää totuuden kertomatta. Toimittajille on annettu erilaisia ammatillisia ohjeita ja toimituksellisia koodistoja, mutta eettiset valinnat saattavat silti aika ajoin olla hankalia ja sisältää monia eri puolia.

2.1.1 Suomen mediaympäristö ja eettiset ohjeet nimen julkaisussa

Suomessa hyvää journalistista tapaa ja journalistiikan eettisyyttä valvoo Julkisen sanan neuvosto eli JSN, jonka ovat perustaneet eri tiedotusvälineiden kustantajat sekä toimittajat. Valvontaa tehdään muun muassa Journalistin ohjeiden sekä Julkisen sanan neuvostolle tulleiden kanteluiden kautta. Julkisen sanan neuvosto ei kuitenkaan ole tuomioistuin, eikä se siis käytä julkista valtaa, mutta sen päätöksiä kunnioitetaan ja seurataan hyvin tarkasti. Suurin osa suomalaisista medioista on allekirjoittanut JSN:n

perussopimuksen, mikä tarkoittaa sitä, että JSN voi käsitellä sopimuksen allekirjoittaneista tiedotusvälineistä tehtyjä kanteluja. (JSN 2020.)

Journalistin ohjeista löytyy ohjeet siitä, miten journalistin tulee suhtautua yksityisen ja julkisen suhteeseen ja mitä on sallittua julkaista esimerkiksi, kun uutisoidaan rikoksista.

”31. Rikoksesta tuomitun nimen, kuvan tai muita tunnistetietoja voi julkaista, ellei se tuomitun asemaan tai tekoon nähden ole selvästi kohtuutonta. Alaikäisen tai syyntakeettomana tuomitun henkilöllisyyden paljastamisessa on oltava erityisen pidättyväinen.” (JSN 2014.)

Kyseisessä kohdassa kuvailaan tilanteetta, jossa rikoksen tekijä on jo oikeudessa tuomittu ja hänen syyllisyytensä on todettu. Rimpiläinen (2017) kirjoittaa *Aamulehden* artikkelissa, että usein journalismin itsesäätelystä harjoitetaan niin sanottua kahden vuoden sääntöä, mikä tarkoittaa sitä, että jos rikoksesta epäilty saa yli kahden vuoden tuomion nimi voidaan julkaista. Kahden vuoden raja perustuu siihen, että yli kahden vuoden tuomiot eivät voi olla ehdonalaisia ja voidaan siten ajatella merkittävämmiksi kuin rajan alle osuvat tuomiot. Tämä on kuitenkin vain yksi mahdollinen tekijä nimen julkaisun kriteereissä.

”32. Tunnistamiseen johtavien tietojen käytössä on syytä olla varovainen, kun kyse on vasta rikosepäilystä tai syytteestä.” (JSN 2014.)

”33. Tietoja rikoksentekijästä, syytetystä tai epäillystä ei yleensä pidä julkaista, jos ne paljastavat erityisen arkaluonteisen rikoksen uhrin. (JSN 2014.)

Jos rikoksesta epäiltyä tekijää ei ole vielä tuomittu, Journalistin ohjeet kehottavat välttämään nimen tai muun tunnistamiseen johtavan tiedon paljastamista. Vielä tärkeämpää rikoksesta epäillyn tai siitä tuomitun henkilön nimen salaaminen on, jos se voi johtaa arkaluonteisen rikoksen uhrin tunnistamiseen. Tällaisena rikoksena voidaan pitää esimerkiksi seksuaalirikoksia tai rikoksia, jotka kohdistuvat alaikäisiin.

Toisaalta pohdittaessa rikoksesta epäillyn tai tuomitun nimen julkaisemista, vaakakupissa painaa myös se, kuinka yhteiskunnallisesti merkittävää tieto on. Journalistin ohjeissa sanotaan, että yksityiselämää koskevia arkaluonteisia asioita saa julkaista vain asianomistajan luvalla tai jos sillä on erityistä yhteiskunnallista merkitystä.

”27. Yksityiselämään kuuluvia erityisen arkaluonteisia seikkoja voi julkaista vain asianomaisen suostumuksella tai jos niillä on poikkeuksellista yhteiskunnallista merkitystä. Yksityiselämän suoja on otettava huomioon myös kuvia käytettäessä.” (JSN 2014.)

Kysymys siitä, mikä on yhteiskunnallisesti merkittävää tietoa, jää usein toimittajan ja toimituksen pohdittavaksi, sillä tästä ei ole mainintaa Journalistin ohjeissa.

Journalistin ohjeet ovat siis suhteellisen kattavat ja antavat ohjausta siitä, miten journalistin ja journalismin olisi hyvä toimia Suomessa. Se ei kuitenkaan anna kaikkia vastauksia suoraan ja toimittajat joutuvatkin tutkimaan sekä pohtimaan paljon Journalistin ohjeista tehtyjä tulkintoja ja sitä, miten ohjeita tulisi joissakin tilanteissa soveltaa.

2.1.2 Ison-Britannian mediaympäristö ja eettiset ohjeet nimen julkaisussa

Uimonen kirjoittaa Julkisen sanan neuvoston blogissa, että Suomessa kustantajat ja Journalistiliitto ovat pystyneet ylläpitämään Julkisen sanan neuvoston toimivana itsesääntelyjärjestelmänä jo yli 50 vuotta, mikä on yksi suomalaisen lehdistön vahvuuksista. Tätä saavutusta ihmetellään usein myös ulkomailla. Esimerkiksi Ison-Britanniassa lehdistön säätelyelin PCC lakkautettiin vuonna 2014 Britannian lehdistöä ravisuttaneen salakuunteluskandaalin jälkeen ja uusi valvontaelin Ipso perustettiin sanomalehtien kustantajien toimesta. (Uimonen, 2014a.) Kuitenkin moni suuri mediayhtiö jäi pois uudesta elimestä, mikä aiheutti sille uskottavuusongelmia (Uimonen, 2014b).

Iso-Britannian lehdistö pitää tiukasti kiinni itsemääräämisoikeudestaan ja tämä on myös yksi syy sille, miksi suurimmat mediayhtiöt eivät halunneet aikoinaan mukaan Ipson

toimintaan. Britannian kustantajat ja journalistit ovat erimielisiä lehdistön itsesäätelystä ja asenteet itsesäätelymisiä kohtaan ovat tiukkoja. Sellaisen itsesäätelymisen perustaminen, jolla valvottaisiin kaikkien brittiläisten medioiden sisältöjä, on lähes mahdotonta. (Uimonen, 2014a.)

Ipson säätelyn alaisuuteen kuuluu esimerkiksi *The Sun*, jonka julkaisuja käydään tässä tutkimuksessa läpi. Ipso on säätänyt koodiston nimeltä Editors' Code of Practice, jonka mukaan siihen sitoutuneiden medioiden on toimittava. Myös Ipson koodistosta löytyy ohjeita siihen, miten journalistien tulee toimia tehdessään rikosuutisointia. Esimerkiksi rikoksen tehneen henkilön perhettä ei pidä ottaa artikkeliin mukaan, ellei perhe liity oleellisella tavalla tapaukseen (Editors' Code of Practice, 9.i). Ohjeissa ei kerrota siitä, miten henkilöitä, jotka ovat rikoksesta epäiltyjä pitäisi käsitellä mediassa. Kuitenkin esimerkiksi seksuaalirikoksen uhreiksi joutuneiden henkilöiden kohtaamiseen annetaan ohjeita.

”Lehdistö ei saa identifioida tai julkaista materiaalia, joka todennäköisesti johtaa seksuaalisen hyväksikäytön uhrin tunnistamiseen ilman riittävää perustelua tai oikeudellista lupaa. Journalisteilla on oikeus tiedusteluun, mutta heidän on pidettävä huolta ja käytettävä harkintaa välttääkseen seksuaalisen väkivallan uhrin henkilöllisyyden perusteettoman paljastamisen.” (Vapaasti suomennettuna Editors' Code of Practice 11.)

Tämän lisäksi Britanniaasta löytyy myös IMPRESS eli Independent Monitor for the Press, joka on riippumaton lehdistön valvontaelin.¹ Tästä voidaan huomata, että Iso-Britanniasta ei löydy sellaista yhtenäistä ja pitkäaikaista lehdistön säätelymistä kuten Suomesta.

---

¹ <https://impress.press/>

Vuonna 2011 Britanniassa koettiin koko media-alaa ravisuttanut puhelinhakkerointiskandaali, joka muutti lehdistön toimintatapoja sekä johti Levesonin tutkimukseen tapauksesta. Britannian sen aikainen pääministeri David Cameron pyysi julkista tutkimusta lehdistön kulttuurista, käytännöistä ja etiikasta, jonka toteutti Lord Justice Brian Levison. Sen tavoitteena oli tutkia median rooleja ja vastuita demokratiassa sekä sitä, miten nämä roolit ja vastuut täyttyivät. (Thomas & Finneman 2014, 172.) Thomasin ja Finnemanin (2014, 184) mukaan osa lehdistöstä, kuten esimerkiksi *Guardian*, oli tutkimuksen ja sen suositusten kannalla, mutta iso osa mediasta oli joko kaksijakoisia, esimerkiksi *Independent*, tai suorastaan vihamielisiä kuten *Daily Mail*. Tästä voidaan huomata, että lehdistön arviointi tai säätely, jonkun muun kuin median itsensä toimesta, herättää usein vastustusta lehdissä ja kustantajissa.

2.2 Rikoksesta epäillyn nimen julkaisemisen käytännöt

Rikoksesta epäillyn henkilön nimen julkaisulle on perusteita sekä puolesta että vastaan. Seuraavissa alaluvuissa käydään läpi epäillyn nimen julkaisemisen käytäntöjä ja argumentteja siitä, miksi nimi pitäisi julkaista tai jättää julkaisematta.

2.2.1 Miksi rikoksesta epäillyn henkilön nimi pitäisi saada julkaista?

Miksi rikoksesta epäillyn henkilön nimen julkaisu aiheuttaa kysymyksiä ja kiistoja?

Miksi nimi pitäisi saada julkaista? Vastaukset näihin kysymyksiin saattavat vaihdella hyvinkin paljon riippuen siitä, minkälainen mediaympäristö tilanteessa vallitsee.

Esimerkiksi edellä kuvatuissa mediaympäristöissä, Suomessa ja Britanniassa, on omanlaiset ajatukset siitä, kuka nimen julkaisua valvoo, ja missä tilanteissa se on oikeutettua.

Luvussa 2.1.1 käsiteltiin suomalaista journalismin etiikkaa ja journalismin ohjeita.

Ohjeista käy ilmi, että yksi journalismin tehtävistä on välittää tietoa: ”*Heillä (lukijoilla) on oikeus saada tietää, mitä yhteiskunnassa tapahtuu*”. (JSN 2014) Journalismi turvaa länsimaisissa demokratioissa yhteiskuntajärjestystä. Yksi journalismin perustehtävistä on tiedonvälitys, eli tarjota luotettavaa tietoa ajankohtaisista tapahtumista ja asioista lukijoille kattavasti ja totuudenmukaisesti. (Jaakkola 2013, 17.) Tämän perusteella on

mahdollista ajatella, että myös rikoksesta epäillyn nimen julkaisu on osa totuutta ja se on tietoa, joka kuuluu lukijoille. Onhan tiedonvälitys yksi journalismin tehtävistä.

2.2.2 Miksi rikoksesta epäillyn henkilön nimi pitäisi jättää julkaisematta?

Vaikka tiedon levittäminen yleisölle on yksi journalismin tehtävistä, sillä on myös velvollisuuksia sekä paljon vastuuta. Rikollisen nimen julkaisematta jättäminen voi monessa tilanteessa olla paras ja ainoa vaihtoehto. Sitä puoltavat monet, suurimmaksi osaksi eettiset syyt.

Yksi tärkeä syy on se, että julkaisemalla rikoksesta epäillyn henkilön nimen, voi myös rikoksen uhrista tulla tunnistettava. Kuten edellä mainittiin, varsinkin seksuaalirikoksen uhrin identifioimiseen johtavat tiedot uutisartikkelissa kielletään sekä Journalistin ohjeissa, että Editors' Code of Practicen ohjeissa.

Nimen julkaisu voi myös mahdollisesti johtaa tilanteeseen, jossa ihmiset luovat kuvan median kautta epäillyn syyllisyydestä ja tuomitsevat hänet yleisellä mielipiteellä ennen varsinaista laillista tuomiota. Tällaista ilmiötä kutsutaan nimellä *trial by media*. (Greer & McLaughlin 2012, 3.) Esimerkiksi Yhdysvalloissa ilmiö voi johtaa epäreiluun oikeudenkäyntiin, sillä puolueettoman valamiehistön löytäminen voi olla haastavaa. (Noppari, Raittila & Männikkö 2015, 11.) *Trial by media* käsitteestä on Suomessa käytetty myös termiä mediakäräjät (Arolainen 1999) sekä *The Fox Newsin* lanseeraamaa käsitettä tabloidikäräjät (tabloid justice).

Yhtenä esimerkkinä mediakäräjistä voidaan pitää yhdysvaltalaisen Amanda Knoxin tapausta. Hän oli vaihto-oppilaana Italiassa, kun hänen brittiläinen huonekaverinsa murhattiin. Knoxista tuli nopeasti epäilty ja median kiinnostuksen kohde. Monien käänteiden ja oikeudenkäyntien jälkeen hänet todettiin syyttömäksi. Lehdistö kuitenkin ehti riepotella Knoxia monella tavalla muun muassa julkaisemalla tämän henkilökohtaisia päiväkirjoja mediassa, jotka sisälsivät hänen seksuaalisuuteensa liittyviä tietoja sekä kutsumalla tätä nimellä ”Foxy Knoxy”. Vuonna 2018 Amanda Knox

kertoi, että median hänelle antama lempinimi vaikuttaa yhä negatiivisesti hänen elämäänsä ja sen jättämä stigma pysyy tiukasti kiinni.²

Tämä ilmiö ja sen seuraukset ovat tunnettuja myös Suomessa. Tosin Suomi eroaa esimerkiksi Yhdysvalloista siinä, että Suomessa oikeusistuimissa ei käytetä maallikoista muodostuvaa valamiehistöä, joten media ei varsinaisesti yritä vaikuttaa tuomioistuimien ratkaisuihin vaan se ennemminkin kamppailee julkisuuden sisällöistä ja sävyistä kuten esimerkiksi siitä, mitä tietoja epäilystä julkaistaan. (Noppari, Raittila & Männikkö 2015, 11–12.)

Suomalaisena esimerkkinä mediakäräjistä voidaan pitää muun muassa Anneli Aueria. Häntä epäiltiin miehensä murhasta, joka tapahtui Ulvilassa vuonna 2006. Ulvilan murha on yksi Suomen rikoshistorian tunnetuimpia tapauksia. Se herätti paljon kiinnostusta lukijoissa ja kysymyksiä Auerin syyllisyydestä. Lopulta Hovioikeus totesi hänet syyttömäksi murhaan, mutta monet suomalaiset tuntuvat pitävän häntä edelleen syyllisenä. (Noppari, Raittila & Männikkö 2015.)

Nopparin, Raittilan ja Männikön (2015, 95) mukaan käsitys Auerin syyllisyydestä syntyi lukijalle riippuen siitä, minkä lehden artikkeleita aiheesta tämä luki. Journalismilla on siis todella suuri vaikutusvalta ihmisiin ja siihen millä tavoilla he näkevät ympäröivän maailman sekä sen mikä on totuus.

2.3 Yhteenveto: Mediaetiikan erot Suomessa ja Isossa-Britanniassa

Eri puolilla maailmaa on erilaiset tavat lähestyä totuutta ja tietoa. Osassa maista ollaan hyvin tarkkoja siitä, missä tilanteissa epäillyn rikoksentekijän nimi on

---

² <https://www.dailymail.co.uk/news/article-5683027/Amanda-Knox-reveals-shes-haunted-Foxy-Knoxy-nickname.html>

tarkoituksenmukaista julkaista ja jossain taas ajatellaan, että kaikki tieto on oikein julkaista. Journalismin valvontaa suoritetaan monilla eri tavoilla.

Vaikka Suomi ja Britannia eivät ole maantieteellisesti kovin kaukana toisistaan, niiden medioilla on erilaiset tavat toimia. Suurin ero maiden lehdistöjen ja median välillä tulee lehdien ja eettisyyden valvonnasta. Se mitä saa tai ei saa tehdä tai mikä taho määrittelee oikean ja väärän, nähdään molemmissa maissa hieman eri tavalla. Suomessa on totuttu siihen, että Julkisen sanan neuvosto valvoo journalismia ja sen etiikkaa, kun taas Britanniassa arvostetaan lehden omaa itsemääräämisoikeutta ja itsesensuuria yli kaiken muun.

2.4 Tutkimuskysymykset

Tässä tutkimuksessa pohditaan journalistiikan etiikkaa, yksityisyyttä ja rikosjournalismia. Tarkoituksena on selvittää, miten kahden eri valtion iltapäivälehtien etiikka suhteessa rikoksesta epäillyn nimen julkaisuun eroaa toisistaan. Tutkimuskysymyksiksi muodostuivat seuraavat kysymykset:

1. Millä perusteilla brittiläisessä ja suomalaisessa iltapäivälehdessä nimiä julkaistaan tai jätetään julkaisematta?
2. Miten nimien julkaisun perusteet eroavat lehtien välillä?

Tutkimuksen hypoteesina on, että Iso-Britannialainen *The Sun* julkaisee nimiä useammin kuin suomalainen *Ilta-lehti*. Seuraavassa luvussa käydään läpi aineisto ja metodit, joiden pohjalta tehdään analyysi, joka vastaa näihin kysymyksiin.

3 AINEISTO JA METODI

Luvussa esitellään aineisto sekä metodit, joilla aineistoa on käsitelty tutkimustuloksen saamiseksi. Aineistosta tehty analyysi ja sen tulokset käsitellään tutkimuksen seuraavassa luvussa.

3.1 Aineisto

Tutkimukseen on valittu kolme artikkelia suomalaisesta *Iltalehdestä* sekä britannialaisesta *The Sun* -lehdestä.

Iltalehti on valtakunnallinen suomalainen iltapäivälehti, joka julkaisee erilaisia uutisia nettisivuillaan sekä painetussa lehdessä. Skuuppi.iltalehti.fi -sivusto kertoo, että *Iltalehden* verkkoversio tavoittaa yli 3,8 miljoonaa suomalaista kuukaudessa.³ Painetulla lehdellä ja näköisversiolla on yhteensä 294 000 lukijaa⁴. *Iltalehti* on osa Alma Median konsernia.

The Sun on brittiläinen tabloidilehti, joka julkaisee *Iltalehden* tavoin uutisia sekä verkossa että painetussa printtilehdessä. *The Sun* oli vuoteen 2018 levikiltään Britannian suurin iltapäivälehti.⁵ Vuonna 2020 *The Sunin* printtilehti tavoitti 6 900 000 ihmistä kuukausittain ja verkkoversio noin 35 000 000 ihmistä kuukausittain.⁶

Kyseiset lehdet on valittu, sillä ne ovat molemmat iltapäivälehtiä ja vastaavat tehtäviltään ja toiminnaltaan toisiaan. Lehdet ovat tutkimuksen tekijälle molempien maiden iltapäivälehdistä tutuimpia. Tutkimuksessa käytetyt artikkelit on valittu niin, että yksi artikkeli *Iltalehdestä* ja yksi artikkeli *The Sunista* vastaa toisiaan artikkelissa käsiteltävän rikoksen osalta. Artikkelit on valikoitu siten, että ensin on selattu *The Sunin*

---

³ <http://skuuppi.iltalehti.fi/desktop/iltalehti.fi.html>

⁴ <http://skuuppi.iltalehti.fi/etusivu.html>

⁵ <https://www.economist.com/britain/2018/03/22/the-sun-is-toppled-as-britains-biggest-newspaper>

⁶ <https://www.newsworks.org.uk/the-sun>

verkkoversion uutisia vuoden 2020 elo- sekä syyskuulta ja valittu sieltä rikosuutisia, joille on mahdollista löytää suomalainen vastine. Suomalaiset artikkelit on valittu *The Sunin* artikkeleiden perusteella suomalaisesta rikoshistoriasta. Aikaväli jätettiin suomalaisissa tapauksissa huomioitta. Taulukossa 1. käy hyvin ilmi artikkeleiden vertautuminen toisiinsa.

Taulukko 1. Tutkielman aineisto ja vastaavuus

Ilta-lehti	The Sun
<p><i>Tällainen on seksuaalirikoksista epäilty opettaja - "Tällaista ei pitäisi koskaan tapahtua" (8.3.2017)</i></p>	<p><i>'PERV MISS' Married teacher, 35, accused of sex with pupil, 15, claims she Googled 'alibi' to 'find name of Fatal Attraction' (10.9.2020)</i></p> <p>'Perverssi rouva' Naimisissa oleva opettaja, 35, syytettynä seksistä oppilaan, 15, kanssa – väittää googlettaneensa sanan 'alibi' 'löytääkseen nimen elokuvalla Fatal Attraction. (Vapaa suomennos.)</p>
<p><i>8-vuotiaan Eerikan surma: Molemmat syytetyt syyntakeisia (05.03.2013)</i></p>	<p><i>'WONDERFUL FATHER' Wife, 22, STANDS BY 'stressed out' Brit husband, 41, 'who murdered their one-year-old daughter by crushing her brains' (21.8.2020)</i></p> <p>'Mahtava isä' Vaimo, 22, seisoo 'stressaantuneen' brittiläisen aviomiehensä, 41, rinnalla 'joka murhasi heidän vuoden vanhan tyttärensä murskaamalla tämän aivonsa' (Vapaa suomennos)</p>

<p><i>Jari Sillanpää lentokentältä suoraan putkaan - taas epäily huumerikoksesta (25.03.2018)</i></p>	<p><i>HARRY V 'MOBSTER' Harry Maguire brawled with Albanian 'gangster' who stabbed sister Daisy in arm with metal straw after she rejected him (25.8.2020)</i></p> <p>Harry V 'Gangsteri' Harry Maguire rähisi albaanialaisen 'gangsterin' kanssa, joka puukotti Daisy-siskoa käteen metallisella pillillä, sen jälkeen, kun tämä torjui hänet. (Vapaa suomennos)</p>
---	---

3.2 Metodit

Tutkimuksessa käytetään teorialähtöistä sisältöanalyysiä. Teorialähtöisessä sisältöanalyysissä on olemassa joku aikaisempi käsitejärjestelmä, johon analyysi perustuu. Tällainen käsitejärjestelmä voi olla esimerkiksi teoria tai malli. (Tuomi & Sarajärvi 2018)

Tutkimuksessa teorialähtöinen analyysi pohjautuu sekä Journalistin ohjeisiin, että Ipson Editors' Code of Practicen ohjeisiin. Tässä tutkimuksessa peilataan valittuja artikkeleita näihin ohjeisiin ennemmin kuin suoritetaan suoraa analyysia tutkittavista artikkeleista. Kyseinen metodi on kuitenkin valittu tämän tutkimuksen taustalle, koska se antaa selkeät raamit eettisten ohjeiden käytölle ja vertailulle.

Artikkeleita verrataan molemmista ohjeista löytyviin kohtiin, joissa puhutaan rikoksesta epäillyn tekijän yksityisyydestä, uhrin yksityisyydestä tai yleisesti yksityisyydestä. Lisäksi kohdat, joissa käsitellään alaikäisiä ja rikosuutisointia on otettu mukaan tutkimukseen. Muut esimerkiksi haastatteluita ja rahallisia palkkioita koskevat kohdat on jätetty tarkastelusta kokonaan pois. Syy siihen, miksi peilailua ja tarkastelua tehdään nimenomaan kyseisiin ohjeisiin, on se, että artikkeleissa itsessään ei anneta nimen julkaisulle tai sen julkaisematta jättämiselle perusteita.

Toinen tärkeä tutkimuksessa hyödynnettävä metodi on tyypittely. Tutkimuksessa on tyypitelty rikosjournalismiin, yksityisyyteen ja nimen julkaisuun liittyviä ohjeita kolmeen eri kategoriaan, joiden perusteella on arvioitu lehtiartikkeleita ja niiden perusteita rikoksesta epäillyn henkilön nimen julkaisemiseen. Tyypitellyt luokat ovat uhrin tunnistaminen, rikoksesta epäillyn nimen julkaisu sekä julkisuuden henkilön ja yksityishenkilön oikeuksien erot. Tyypittelyllä tarkoitetaan aineiston ryhmittelyä tyypeiksi etsimällä aineistoista samankaltaisuuksia. Aineisto esitetään siis erilaisten tyyppien ja mallien avulla. (Eskola & Suoranta 1998) Eskola ja Suoranta lainaavat tekstissään Roosia (1981; 1987, 42 –43; 1988, 202), jonka mukaan tyypittely on lukijaystävällinen tapa esitellä tutkittavaa aineistoa.

Lisäksi aineistoanalyysissä on käytetty kvantifioimista ja tehty aineistosta tulkintoja sen antamien tulosten perusteella. Kvantifioiminen on määrällistä analyysiä, jota voidaan myös soveltaa laadulliseen tutkimukseen. (Eskola & Suoranta 1998) Tässä tutkimuksessa kvantifioimista on käytetty ilmoittamaan, kuinka monessa artikkelissa nimi on julkaistu tai jätetty julkaisematta.

4 ANALYYSIN TULOKSET

Luvussa käsitellään valittuja artikkeleita ja analysoidaan niiden sisältöä. Luku on jaettu alalukuihin, joista jokainen käsittelee kahta artikkelia. Alaluvut on nimetty seuraavien teemojen pohjalta: uhrin tunnistaminen, rikoksesta epäillyn nimen julkaisu sekä julkisuuden henkilön ja yksityishenkilön oikeuksien erot. Analyysi tehdään vertailemalla artikkeleita toisiinsa sekä Journalistin ohjeisiin ja Editors' Code of Practicen ohjeisiin teorialähtöiseen sisältöanalyysiin pohjautuen. Lopuksi vastataan tutkimuskysymyksiin ja pohditaan analyysin tuottamia tuloksia.

4.1 Uhrin tunnistaminen

Uhrin tunnistamista käsitellään sekä Julkisen sanan neuvoston Journalistin ohjeissa sekä Ipsen Editors' Code of Practicen ohjeissa.

Iltalehden vuonna 2016 uutisoitu artikkeli: *Tällainen on seksuaalirikoksista epäilty opettaja - "Tällaista ei pitäisi koskaan tapahtua"* kertoo, kuinka poliisi epäilee vantaalaista opettajaa törkeästä lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä, seksuaalisesta hyväksikäytöstä sekä virkavelvollisuuden rikkomisesta. Artikkelin ei ole ensimmäinen tapauksesta julkaistu uutinen, mutta se on kuitenkin julkaistu ennen rikosoikeudenkäyntiä.

Artikkelissa kuvaillaan opettajaa, jota epäillään kahden lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä. Hänestä kerrotaan muun muassa se, että hän on nainen ja työskennellyt vantaalaisessa koulussa useita vuosia. Opettajan kerrotaan soittaneen erilaisia instrumentteja yli 30 vuotta sekä että hän päivitti aktiivisesti Facebook-sivuaan. *Iltalehden* artikkelissa ei kuitenkaan kerrota naisopettajan nimeä, ikää tai näytetä hänen kuvaansa. Artikkelissa oli ollut mukana naisopettajan Facebookiin päivittämä kommentti, mutta se oli myöhemmin poistettu tekstistä.

Iltalehden jutussa ei erikseen kerrota, miksi opettajan nimi on jätetty julkaisematta. Syitä nimen julkaisematta jättämiseen on etsittävä Journalistin ohjeiden takaa. Kuten aiemmin tässä tutkimuksessa esitettiin, Journalistin ohjeet suosittavat, että rikoksesta

epäillyn nimeä ei julkaista olleenaan. Tunnistamiseen johtavien tietojen käytössä on oltava varovainen. (Journalistin ohjeet 2011, kohta 32.) Lisäksi ohjeissa sanotaan, että jos tiedot epäilystä voivat paljastaa erityisen arkaluonteisen rikoksen uhrin, tietoja epäilystä tai tuomitustakaan henkilöstä, ei yleensä pitäisi julkaista (Journalistin ohjeet 2011, kohta 33). Tässä tapauksessa rikoksen uhriksi on joutunut kaksi alaikäistä ihmistä ja koska kyseessä on seksuaalinen hyväksikäyttö, voidaan ajatella, että rikoksen uhrin ovat todella joutuneet erityisen arkaluonteisen rikoksen uhreiksi. Myöhemmin julkaistussa artikkelissa, kun epäilty on jo todettu syylliseksi tekoon, iltalehti perustelee sitä, miksi rikollisen nimeä ei ole julkaistu seuraavanlaisesti: ”Iltalehti ei julkaise opettajan nimeä uhrien henkilöllisyyden suojelemiseksi.”⁷ Voidaan olettaa, että tämä on ollut yksi perimmäisistä syistä sen takana, miksi Iltalehti ei ole myöskään aiemmin julkaissut epäillyn nimeä.

The Sun julkaisi 9. syyskuuta vuonna 2020 artikkelin nimeltä *'PERV MISS' Married teacher, 35, accused of sex with pupil, 15, claims she Googled 'alibi' to 'find name of Fatal Attraction'*. Artikkelin kertoo siitä, kuinka brittiläisen opettajan epäillään harrastaneen seksiä 15-vuotiaan oppilaan kanssa. Häntä syytetään vapaasti suomennettuna kolme kertaa alle 16-vuotiaan lapsen kanssa tehdystä seksuaalisesta teosta tai yllyttämisestä seksuaaliseen tekoon. Lisäksi yhden syytteen opettaja sai seksuaalisesta yhteydenpidosta lapsen kanssa.

The Sunin artikkelissa kerrotaan opettajan sukupuoli, nimi sekä ikä. Artikkelissa on myös kuva opettajasta. Myös se koulu, jossa nainen opetti, nimetään tekstissä. Tämän kaiken lisäksi myös epäillyn opettajan aviomies nimetään tekstissä ja artikkeliin on liitetty myös hänen kuvansa.

---

⁷ <https://www.iltalehti.fi/uutiset/a/201703082200082404>

Jos *The Sunin* artikkelia arvioitaisiin suomalaisten Journalistin ohjeiden ja mediaympäristön kautta, artikkelia käsiteltäisiin varmasti paljon, sillä se rikkoo räikeästi aiemmin mainittuja kohtia siitä, onko epäilyn nimeä aiheellista julkaista.

Ipson Editors' Code of Practice antaa tarkkoja ohjeita siitä, miten seksuaalirikoksen uhriksi joutuneen henkilön yksityisyyttä pitäisi käsitellä. Ohjeissa on lisäksi erikseen mainittu lapsen kohdistuneen seksuaalisen hyväksikäytön uutisoiminen, jossa sanotaan muun muassa, että alle 16-vuotiasta lasta ei saa identifioida jutussa, edes silloin, jos se on laillisesti sallittua. Aikuinen kuitenkin saadaan identifioida. Lisäksi on oltava erityisen varovainen, että lapsen ja hyväksikäyttäjän välinen suhde ei paljastu artikkelissa. (Editors' Code of Practice 7.)

Vaikuttaa siltä, että *The Sun* ei ainakaan täysin noudata koodiston ohjeita. Kyseisessä uutisessa on julkaistu opettajan nimi, ikä, työpaikka ja kuva. On oletettavaa, että ainakin osa lukijoista pystyy jo näiden tietojen perusteella päättelemään rikoksen uhrin, joka tässä tapauksessa on alle 16-vuotias. Vaikka ohjeiden mukaan *The Sunilla* on oikeus julkaista rikoksesta epäillyn aikuisen nimi, on se silti ristiriidassa sen kanssa, että lapsen tunnistamiseen johtavia tietoja ei saisi artikkelissa kertoa.

4.2 Rikoksesta epäillyn tunnistaminen

Vuonna 2012 koko Suomea järkytti pienen 8-vuotiaan Vilja-Eerikan murha. Äitienpäivänä kuolleen Vilja-Eerikan murhasta syytettiin tämän isää sekä äitipuolta. Syytteen mukaan he olivat sitoneet Eerikan kädet selän taakse ja käärineet lakanaan. Eerika kuoli tukehtumalla.

Iltalehden artikkelissa *8-vuotiaan Eerikan surma: Molemmat syytetyt syyntakeisia*, kerrotaan kuinka hänen isänsä ja äitipuolensa saapuvat oikeuteen kasvot peitettynä. Artikkelissa on kuva oikeussalista, jossa näkyy molemmat epäillyt, mutta heidän kasvojaan ei näy, joten he eivät ole tunnistettavissa. Tekstissä ei myöskään mainita epäiltyjen nimiä tai sitä, minkä ikäisiä he ovat. Artikkelissa käydään läpi tarkasti sitä, miten Vilja-Eerika pahoinpideltiin ja lopulta murhattiin. Tekstistä ei käy ilmi mitään muuta kuin se, että murhasta epäillyt henkilöt ovat Vilja-Eerikan isä ja äitipuoli.

Vaikka rikoksen uhrin Vilja-Eerikan nimi on tiedossa, Iltalehti ei kuitenkaan paljasta rikoksesta epäiltyjen henkilöiden nimiä. Vain perhesuhde on kerrottu. Ratkaisua voidaan perustella Journalistin ohjeiden kohdalla 32, jossa sanotaan, että silloin kun kyseessä on vasta rikosepäilystä tai syytteestä, on syytä välttää sellaisten tietojen julkaisua, jotka voivat johtaa epäillyn tunnistamiseen. Journalistin ohjeiden mukaan vasta rikoksesta tuomitun henkilön nimen saa julkaista, ellei se ole tuomitun asemaan tai tekoon nähden kohtuutonta (Journalistin ohjeet 2011, kohta 31).

The Sunin julkaisemassa artikkelissa: *'WONDERFUL FATHER' Wife, 22, STANDS BY 'stressed out' Brit husband, 41, 'who murdered their one-year-old daughter by crushing her brains'*, kerrotaan surullisesta tapauksesta, jossa pienen yksivuotiaan tytön isä murhasi tämän murskaamalla tytön kallon sen jälkeen, kun oli pahoinpidellyt vaimoaan. Miehen vaimo puolusti tätä sanomalla, että tapaus oli vahinko ja, että hänen miehensä lavastettiin syylliseksi poliisin toimesta.

Tässäkin tapauksessa on paljon eroavaisuuksia siinä, miten *The Sun* käsittelee rikostapausta verrattuna *Iltalehdessä* olleeseen vastaavaan rikokseen. Ingressissä tulee ilmi, että epäilty on brittiläinen lentäjä ja leipätekstin ensimmäisessä lauseessa kerrotaan epäillyn nimi, ikä sekä lentokoneen malli, jota hän kuljettaa. Lisäksi hänen tyttärensä nimi on mainittu ensimmäisessä lauseessa. Ensimmäisen kappaleen jälkeen on kuva, jossa näkyy sekä epäilty, että hänen vaimonsa. Myöhemmin kerrotaan myös vaimon nimi ja ikä.

Editors' Code of Practice ei määrittele sitä, miten rikoksesta epäillyn tietoja pitäisi käsitellä. Kohdassa, jossa käsitellään yksityisyyttä, sanotaan, että jos toimittaja kirjoittaa henkilön yksityiselämästä ilman tämän suostumusta, toimittajan pitää pystyä perustelemaan, miksi näin on toimittu. (Editors' Code of Practice 2.ii.) Voidaan olettaa, että tässä kyseisessä artikkelissa perusteluna on rikosepäily ja siksi on perusteltua julkaista epäillyn nimi.

Vaimon nimen julkaisua voidaan perustella sillä, että Editors' Code of Practicen kohdassa 9.i) sanotaan, että epäillyn sukulaisia ja ystäviä ei saa nimetä ilman lupaa, elleivät he liity

oleellisesti tapaukseen. Tässä rikosuutisessa epäillyn vaimolla on iso rooli, sillä tämä puolustaa miestänsä vahvasti, vaikka hän pahoinpiteli vaimoaan, joten todennäköisesti siksi myös vaimon nimi ja kuva on julkaistu.

Vaikka uhriksi joutuneen lapsen nimi on julkaistu tekstissä, hänen kuvaansa ei olla julkaistu. Tähän voi olla syynä se, että Editors' Code of Practicen linjausten mukaan alle 18-vuotiaiden lapsien, jotka ovat olleet todistamassa rikosta tai olleet sen uhrina, tietojen julkaisussa on käytettävä erityistä harkintaa (Editors' Code of Practice 9.ii). Lisäksi alle 16-vuotiaita lapsia ei saa haastatella tai valokuvata artikkeleihin, jossa käsitellään heidän tai toisen lapsen hyvinvointia, ellei lapsen huoltaja ole antanut siihen lupaa (Editors' Code of Practice 6.iii)

Editors' Code of Practicen ohjeet eivät anna kannanottoa siitä, miten rikoksesta epäillyn henkilön nimen kanssa tulisi menetellä. Kuten aiemmin todettiin, Editors' Code of Practice sanoo, että kun yksityiselämästä raportoidaan ilman lupaa, toimittajan pitää pystyä antamaan hyvät perustelut yksityisyyden rikkomiseen (Editors' Code of Practice 2.ii). Ohjeet ovat siten epätarkat verrattuna Journalistin ohjeisiin, jonka 32. kohdassa kerrotaan, että sellaisten tietojen julkaisemista täytyy välttää, jotka voivat johtaa rikoksesta epäillyn henkilön tunnistamiseen.

4.3 Julkisuuden henkilön ja yksityishenkilön oikeuksien erot

Vuoden 2018 keväällä *Iltalehden* mukaan suomalainen laulaja Jari Sillanpää otettiin kiinni Helsinki-Vantaan lentokentällä ja vietiin putkaan, kun tämä oli palaamassa Suomeen Thaimaan lomaltaan. *Iltalehti* kertoi artikkelissaan nimeltä *Jari Sillanpää lentokentältä suoraan putkaan - taas epäily huumerikoksesta*, että lehden tietojen mukaan kyse on huumerikoksesta.

Artikkeli on aiempiin artikkeleihin verrattuna melko erilainen. Siinä, missä muissa artikkeleissa tiedot olivat peräisin suurimmaksi osaksi poliiseilta ja viranomaisilta, tämä artikkeli perustuu *iltalehden* tietoihin, joiden alkuperää ei mainita. Poliisi vaikenee asiasta täysin, eikä kerro tapauksesta mitään. Uutinen on silti julkaistu ja siinä

kerrotaan epäillyn nimi ja mistä häntä epäillään, vaikka poliisi ei olekaan kertonut tai tiedottanut tapauksesta yhtään mitään. Artikkelissa on julkaistu myös epäillyn kuva.

Tämä tapaus poikkeaa aiemmista myös niin, että vaikka tieto teosta on todella hataraa ja kyseessä on vasta epäily, rikoksesta epäillyn tekijän nimi on kuitenkin julkaistu.

Syynä tähän on todennäköisesti se, että epäilty henkilö on yhteiskunnallisesti merkittävä ja omaa laajan fanikunnan. Journalistin ohjeissa sanotaan, että:

”Yksityiselämään kuuluvia erityisen arkaluonteisia seikkoja voi julkaista vain asianomaisen suostumuksella tai jos niillä on poikkeuksellista yhteiskunnallista merkitystä.” (Journalistin ohjeet 2011, kohta 27.) Tässä tapauksessa on

todennäköisesti arvioitu, että epäillyn yhteiskunnallinen merkitys on suurempi kuin yksityiselämään kuuluvat arkaluontoiset seikat.

The Sun kirjoitti 25. elokuuta 2020 artikkelin nimeltä: *”HARRY V ‘MOBSTER’ Harry Maguire brawled with Albanian ‘gangster’ who stabbed sister Daisy in arm with metal straw after she rejected him.* Manchester Unitedin kapteeni britannialainen Harry Maguire joutui pidätetyksi Mykonoksella sen jälkeen, kun albanialainen mies oli hyökännyt hänen siskonsa kimppuun ja Maguire oli osallistunut siitä seuranneeseen tappeluun. Maguire oli myös joutunut väittelyyn peitetehtävissä olleiden poliisien kanssa, mikä lopulta johti pidätykseen.

Artikkelissa kerrotaan epäillyn nimi ja ammatti. Myös epäillyn siskon nimi sekä epäillyn kumppanin nimi on mainittu. Artikkelista löytyy myös kuvat epäilystä ja hänen siskostaan. Editors' Code of Practice ei erikseen kerro, miten julkisuuden henkilöistä kuuluisi uutisoida, mutta kuten aiemmin todettiin, säännösten mukaan henkilön yksityiselämää uutisoidessa, toimittajan on pystyttävä perustelemaan, miksi näin on tehty (Editors' Code of Practice 2.ii). Tässä kohti kyseinen ratkaisu nimen julkaisemista voi olla perusteltavissa sillä, että kyseessä on julkisuuden henkilö, mikä tekee uutisesta yhteiskunnallisesti merkittävän.

Editors' Code of Practice luettelee tapauksia, jotka lasketaan yhteiskunnallisesti merkittävien eli ”public interest” tapausten piiriin. Yhteiskunnallisesti merkittävät

tapaukset eivät kuitenkaan rajoitu vain näihin. Ohjeistuksissa mainitaan yhteiskunnallisesti merkittävänä tapauksina esimerkiksi rikoksen tai sen uhan paljastaminen, yleisen terveyden suojeleminen, yleisön suojeleminen yksilön tai organisaation tekemältä harhaanjohtamiselta sekä oikeuden laiminlyönnin uutisoiminen. Lisäksi yhteiskunnallisesti merkittäväksi seikaksi lasketaan sananvapaus itsessään.

4.4 Vastaukset tutkimuskysymyksiin

Tämän kandidaatintutkielman kaksi tutkimuskysymystä olivat seuraavat:

1. Millä perusteilla brittiläisessä ja suomalaisessa iltapäivälehdessä nimiä julkaistaan tai jätetään julkaisematta?
2. Miten nimien julkaisun perusteet eroavat lehtien välillä?

Ensimmäistä tutkimuskysymystä tarkasteltaessa voidaan huomata, että kaikissa analysoitavissa *The Sunin* artikkeleissa on julkaistu rikoksesta epäillyn nimi, kun taas *Iltalehti* on julkaissut nimen vain yhdessä tarkasteltavista artikkeleista. Rikoksesta epäillyn nimen julkaisut jakautuivat taulukon 2. mukaan seuraavasti:

Taulukko 2. Rikoksesta epäiltyjen nimien julkaisujen jakautuminen

Iltalehti		The Sun	
Artikkeli 1	Ei julkaistu	Artikkeli 1	Julkaistiin
Artikkeli 2	Ei julkaistu	Artikkeli 2	Julkaistiin
Artikkeli 3	Julkaistiin	Artikkeli 3	Julkaistiin

Iltalehti julkaisi rikoksesta epäillyn nimen kerran ja jätti sen julkaisematta kaksi kertaa. *The Sun* ei jättänyt nimeä julkaisematta kertaakaan, vaan julkaisi sen jokaisessa artikkelissa. Tutkimukseen on pyritty valitsemaan mahdollisimman samanlaiset artikkelit molemmista lehdistä, joten eroja nimien julkaisujen välillä voidaan pitää suurina näiden artikkelien kohdalla.

Missään tarkasteltavista artikkeleista ei kerrottu perusteita sille, miksi rikoksesta epäillyn nimi on jätetty julkaisematta tai julkaistu, joten perustelut pohjautuvat täysin subjektiiviseen analyysiin, joka on toteutettu Journalistin ohjeiden sekä Editors' Code of Practicen pohjalta.

Niissä kahdessa *Iltalehden* artikkeleissa, joissa rikoksesta epäillyn nimi on jätetty julkaisematta, voidaan pitää pääsyyinä sitä, että Journalistin ohjeissa kehoitetaan jättämään epäily- ja syytevaiheessa olevan henkilön nimi mainitsematta ja välttämään kertomasta tietoja, jotka voivat johtaa epäillyn tunnistamiseen (Journalistin ohjeet 2014, kohta 32). Tämän lisäksi toisessa artikkelissa "*Tällainen on seksuaalirikoksista epäilty opettaja – Tällaista ei pitäisi koskaan tapahtua*" voidaan perustella nimen julkaisematta jättämistä sillä edellisen kohdan lisäksi sillä, että se voisi paljastaa arkaluontoisia tietoja rikoksen uhrista (Journalistin ohjeet 2011, kohta 33). Tässä tapauksessa arkaluontoinen rikos oli alaikäisen lapsen hyväksikäyttö.

Iltalehden artikkelissa "*Jari Sillanpää lentokentältä suoraan putkaan – taas epäily huumerikoksesta*" epäillyn nimi on julkaistu. Julkaisua on mahdollista perustella sillä, että Journalistin ohjeiden (2011) kohdan 27 mukaan yksityiselämää koskevia tietoja saa julkaista, jos sillä on yhteiskunnallista merkitystä. Tässä tapauksessa voidaan ajatella, että koska epäilty on julkisuuden henkilö, tapauksella on yhteiskunnallista merkitystä.

The Sun julkaisi jokaisessa artikkelissaan epäillyn nimen. Tätä voidaan perustella sillä, että Ipson antamissa ohjeissa ei ollut kohtaa, jossa olisi sanottu, että epäillyn nimeä ei saa julkaista. Näin lehti on oikeutettu tekemään julkaisun kanssa omat päätökset. Kuitenkin ohjeissa sanotaan, että kun kirjoitetaan yksityiselämästä ilman henkilön suostumusta, toimittajan pitää pystyä perustelemaan, miksi näin on toimittu. (Editors' Code of Practice 2.ii.) Ainoastaan epäillyn ystävyys- ja sukulaissuhteiden nimien julkaisusta sekä uhrin nimen julkaisusta on annettu ohjeita. Ajoittain nämä ohjeet kuitenkin tuntuvat olevan ristiriidassa keskenään, sillä esimerkiksi alle 16-vuotiasta lasta ei saa identifioida jutussa, kun kyseessä on lapsen kohdistuva seksuaalinen hyväksikäyttö eikä lapsen ja hyväksikäyttäjän välinen suhde saa paljastua artikkelissa

(Editors' Code of Practice 7). Kuitenkin jo epäillyn nimen paljastaminen ja tarkkojen tietojen kertominen voi johtaa myös uhrin paljastumiseen.

Toinen tutkimuskysymys miten nimien julkaisun perusteet eroavat lehtien välillä, paljastaa sen, että erot julkaisujen välillä ovat näiden artikkeleiden kohdalla melko suuret. Journalistin ohjeet tarjoavat tarkkoja ohjeita nimen julkaisuun, joita *Ilta-lehti* on seurannut tarkasti. Journalistin ohjeisiin verrattuna Editors' Code of Practice ei anna kovin tiukkoja ohjeita ja esimerkiksi kohdat siitä, miten rikoksesta epäillyn henkilön nimen julkaisun kanssa pitäisi menetellä puuttuvat ohjeista kokonaan. Tämä antaa mahdollisuuden *The Sunille* toimia suhteellisen vapaasti. Koska eri ohjeistojen välillä on eroja, myös julkaisuun johtavat perusteet vaihtelevat lehtien välillä.

5 Pohdinta

Suomen ja Ison-Britannian median käytännöt ja toimintatavat eroavat näissä artikkeleissa paljon. On mahdotonta tehdä suuria linjavetoja näin pienen aineiston perusteella, mutta voidaan olettaa, että analyysi antaa jonkinlaisia suuntaviivoja ja näkymiä siitä, millaisia kyseisten maiden mediaympäristöt ovat.

Tästä analyysistä voidaan päätellä, että suurin syy sille, miksi nimen julkaisemisen käytännöt eroavat toisistaan on se, että Suomen ja Britannian journalismin sääteley pohjautuu erilaisiin systeemeihin ja ohjeet, joita lehdistö noudattaa ovat tarkkuudeltaan erilaisia. Vaikka Journalistin ohjeet sekä Editors' Code of Practice antavat ohjeita ja suosituksia samanlaisista aihepiireistä ja ovat ajoittain jopa samanlaisia, Editors' Code of Practicen ohjeet vaikuttavat kuitenkin olevan löyhemmät kuin Journalistin ohjeet. Siitä huolimatta *The Sun* näyttää laiminlyövän niitä jossain määrin tai se ainakin näyttää soveltavan niitä, kun puhutaan esimerkiksi uhrin yksityisyyden suojelemisesta.

Niin kuin tämän tutkimuksen alussa luvussa 2.1.2 kävi ilmi, brittiläinen lehdistö arvostaa lehdistön itsemääräämisoikeuttaan paljon (Uimonen, 2014a). Tämä saattaa olla osa syy sille, miksi jotkin *The Sunin* julkaisupäätökset vaikuttivat olevan hieman ristiriidassa Ipson ohjeiden kanssa. Vaikka *The Sun* on sitoutunut seuraamaan Editors' Code of Practicen ohjeita, näyttää siltä, että myös itsemääräämisoikeus on lehdessä suuressa arvossa.

Tutkimuksen alussa esitetty hypoteesi siitä, että Britanniassa lehdistö julkaisee nimiä ja tietoja vapaammin kuin Suomessa näyttää pitävän tämän tutkimuksen valossa paikkansa.

Suomalainen journalismietiikka eroaa siis jonkin verran brittiläisestä. Pöyhtärin, Väliwerrosen ja Ahvan (2016, 16) tutkimuksessa tehdyssä ryhmähaastattelussa toimittajille annettiin arvioitavaksi uutistuotantoon ja tiedonhankintaan liittyviä eettisesti arveluttavia toimintatapoja. Toimittajien piti myös sanoa, pitivätkö he toimintatapoja oikeutettuina. Osa kysymyksistä oli herättänyt vastaajien keskuudessa

huvittuneisuutta, sillä esimerkiksi soluttautumista tai salakuuntelua ei pidetty mahdollisena suomalaisella mediakentällä. Kuitenkin myös Suomessa journalismin etiikan rajat liikkuvat. Esimerkiksi vuoden 1992 Journalistin ohjeissa sanottiin, että kansalaisen on oikeus saada oikeita ja olennaisia tietoja, mutta kun ohjeet uusittiin vuonna 2015, ohjeisiin oli lisätty kohta, jonka mukaan uutisen voi julkaista rajallistenkin tietojen perusteella ja uutista pitää täydentää sitä mukaa, kun uutta tietoa on saatavilla. (Mäntylä & Karilainen 2008, 31–32.)

On mielenkiintoista nähdä, liikutaanko Suomessakin tulevaisuudessa lähemmäs Britannian mallia, vai säilyykö suomalainen journalismin ammattietiikka ja Journalistin ohjeet ennallaan. Minne taas liikkuu Britannian lehdistön ammattietiikka? Saadaanko maahan luotua yhtenäinen säätelyelin vai pitääkö lehdistö kiinni itsemääräämisoikeudestaan, niin kauan kuin on mahdollista?

Lopuksi on hyvä ottaa huomioon myös tämän kandidatuksielman eettisyys. Aineisto on pieni ja sen pohjalta tehty analyysi on toteutettu subjektiivisesti, vaikkakin tutkimus on pyritty pohjaamaan teorialähtöisen sisältöanalyysin käsitejärjestelmään. Tulevaisuudessa tutkimusta voisi jatkossa laajentaa lisäämällä analysoitavaa aineistoa niin, että tutkimuksesta tulisi kattavampi. Mielenkiintoista olisi myös vertailla suomalaisia lehtiä keskenään ja niiden nimen julkaisun käytäntöjä sekä sitä, miten nimen julkaisun käytännöt ovat ajan kuluessa muuttuneet.

LÄHTEET

- Ahva, Laura, Reetta Pöyhtäri ja Jari Väliaverronen. 2016. "Suomalaisen Journalistin Itseymmärrys Muutosten Keskellä." *Media & viestintä* 39(1).
- Arolainen, Teuvo (1999) Käräjät mediassa. Tiedotustutkimus 22(1), 124–140.
- Bohlander, Michael. 2010. "Open Justice or Open Season?: Should the Media Report the Names of Suspects and Defendants?" *The Journal of Criminal Law* 74(4): 321–338.
- Crane Emily. 2018. "I could have been the kinkiest person and it shouldn't have mattered': Amanda Knox reveals she's still haunted by her Foxy Knoxy nickname as she launches show about 'vilified' women and interviews new pals Mischa Barton and Amber Rose." *dailymail.co.uk*. Julkaistu 2.5. Luettu 20.12.2020.
<https://www.dailymail.co.uk/news/article-5683027/Amanda-Knox-reveals-shes-haunted-Foxy-Knoxy-nickname.html>
- Eskola, Jari ja Juha Suoranta. 1998 Johdatus laadulliseen tutkimukseen. Tampere: Vastapaino.
- Greer, Chris ja Eugene McLaughlin. 2012 "Media Justice: Madeleine McCann, Intermediatization and 'trial by Media' in the British Press." *Theoretical criminology* 16(4): 395–416.
- IL Skuuppi. "Iltalehti.fi tavoittaa erilaiset kohderyhmät ja sitoutuneet lukijat tehokkaasti" Luettu 20.12.2020. <http://skuuppi.iltalehti.fi/desktop/iltalehti.fi.html>
- IL Skuuppi. "Etusivu." Luettu 20.12.2020. <http://skuuppi.iltalehti.fi/etusivu.html>
- Impress. "Etusivu" Luettu 20.12.2020. <https://impress.press/>
- Ipsos Independent press standards organization. 2019. "Editors Code of Practice". Luettu 20.12. <https://www.ipsos.co.uk/editors-code-of-practice/>
- Jaakkola, Maarit. 2013. *Hyvä journalismi: käytännön opas kirjoittajalle*. Kansanvalistusseura.
- Julkisen sanan neuvosto. 2014. "Journalistin ohjeet." Viimeksi muokattu 1.1.2014. https://www.jsn.fi/journalistin_ohjeet/.
- Julkisen sanan neuvosto. 2014. "JSN." Luettu 20.12.2020. <http://www.jsn.fi/jsn/jsn/>

- Koljonen, Kari. 2013. "Kriisi Journalismissa: Kansakunnan Katastrofit Ja Muuttuva Professio." Tampere: Tampere University Press.
- Kunnas, Risto. 2017. " Näin naisopettaja houkutteli esiteinit törkeiden hyväksikäyttäjien uhreiksi." iltalehti.fi, viimeksi muokattu 8.3. Luettu 21.12.2020.
<https://www.iltalehti.fi/uutiset/a/201703082200082404>
- Mäntylä, Jorma ja Juha Karilainen. 2008. *Journalistietiikan kehitys Suomessa ja Euroopassa 1995-2007*. Tampere: Tampereen yliopisto, tiedotusopin laitos.
- Neuvonen, Riku. 2018. *Sananvapauden historia Suomessa*. Helsinki: Gaudeamus Newsworks. "The Sun". Viimeksi muokattu 9.12.2020. Luettu 20.12.2020.
<https://www.newsworks.org.uk/the-sun>.
- Noppiari, Elina, Pentti Raittila, ja Pirita Männikkö. 2015. *Syälliseksi Kirjoitettu: Ulvilan Surman Uutisointia Paperilla Ja Verkossa*. Tampere: Journalismin, viestinnän ja median tutkimuskeskus COMET.
- Rimpiläinen, Tuomas. 2017 "Milloin rikoksesta tuomitun nimi julkaistaan ja milloin ei? Näin asia harkitaan Aamulehdessä". Aamulehti.fi, julkaistu 30.3. Luettu 20.12.
<https://www.aamulehti.fi/kotimaa/art-2000007404043.html>
- Thomas, Ryan J. ja Teri Finneman. 2014. "Who Watches the Watchdogs?: British Newspaper Metadiscourse on the Leveson Inquiry." *Journalism studies* 15(2): 172–186.
- The Economist. 2018. "The Sun is toppled as Britain's biggest newspaper." Julkaistu 22.3. Luettu 20.12.2020. <https://www.economist.com/britain/2018/03/22/the-sun-is-toppled-as-britains-biggest-newspaper>
- Tuomi, Jouni ja Anneli Sarajärvi. 2018. *Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi Uudistettu laitos*. Helsinki: Tammi.
- Uimonen, Risto. 2014a. "JSN ei sovi vientituotteeksi." *Julkisen sanan neuvosto (blogi)*, julkaistu 13.6. <http://www.jsn.fi/blog/jsn-ei-sovi-vientituotteeksi/>.
- Uimonen, Risto. 2014b. "Ipsa aloitti kovien paineiden alla." *Julkisen sanan neuvosto (blogi)*, julkaistu 9.9. <http://www.jsn.fi/blog/ipsa-aloitti-kovien-paineiden-alla/>.
- Schmalleger, Frank. 2015. *Criminology today: an integrative introduction 7th edition*. Boston: Pearson.
- Seppänen, Janne ja Esa Väliverronen. 2012. *Mediayhteiskunta*. Tampere: Vastapaino.

LIITTEET

- Kauranen, Anne ja Teija Lassi. 2013. " 8-vuotiaan Eerikan surma: Molemmat syytetyt synttakeisia." Iltalehti.fi, viimeksi muokattu 5.3. Luettu 21.12.2020.
<https://www.iltalehti.fi/uutiset/a/201303050091508>
- Kunnas, Risto. 2017. "Näin naisopettaja houkutteli esiteinit törkeiden hyväksikäyttöjen uhreiksi." Iltalehti.fi, viimeksi muokattu 8.3. Luettu 21.12.2020.
<https://www.iltalehti.fi/uutiset/a/201703082200082404>
- Lockett, Jon. 2020. " 'PERV MISS' Married teacher, 35, accused of sex with pupil, 15, claims she Googled 'alibi' to 'find name of Fatal Attraction' ." thesun.co.uk, viimeksi muokattu 10.9. Luettu 21.12.2020.
<https://www.thesun.co.uk/news/12627782/married-teacher-35-accused-of-sex-with-pupil-15-claims-she-googled-alibi-to-find-name-of-fatal-attraction/>
- Moriarty, Richard. 2020. " HARRY V 'MOBSTER' Harry Maguire brawled with Albanian 'gangster' who stabbed sister Daisy in arm with metal straw after she rejected him." thesun.co.uk, viimeksi muokattu 25.8. Luettu 21.12.2020.
<https://www.thesun.co.uk/sport/12479782/harry-maguire-arrested-help-sister/>
- Pikkarainen, Aleksanteri. 2018. " Jari Sillanpää lentokentältä suoraan putkaan - taas epäily huumorikoksesta." Iltalehti.fi, julkaistu 25.3. Luettu 21.12.2020.
<https://www.iltalehti.fi/viihdeuutiset/a/201803252200836747>
- Stewart, Will. 2020. " 'WONDERFUL FATHER' Wife, 22, STANDS BY 'stressed out' Brit husband, 41, 'who murdered their one-year-old daughter by crushing her brains' ." thesun.co.uk, viimeksi muokattu 21.8. Luettu 21.12.2020.
<https://www.thesun.co.uk/news/12466210/kazakhstan-british-pilot-accused-murder-baby-wife/>